

Petr Paraska vyhrál boj o život a Nemocnici Šumperk opustil po svých

Na začátku to vypadalo jako obyčejný zápal plic, který se během chvilky proměnil v několikanásobný boj o život. Příběh Petra Parasky by vystačil klidně na celou knihu, naštěstí s dobrým koncem. Po pěti měsících strávených v nemocnicích mohl Petr Paraska odejít domů. Lůžkové rehabilitační oddělení opustil dvaapadesátiletý malíř po svých a s vidinou, že ještě před příchodem nového roku zvládne vymalovat pár pokojů.

Na letošní rok Petr Paraska nikdy nezapomene. Velkou část z něj totiž strávil ve Fakultní nemocnici Ostrava, kde lékaři opakovaně bojovali o jeho život. Samotný boj už ale začal na oddělení

hrudník. Další významná komplikace byla v podobě krvácení do dýchacích cest, které byly kompletně zalité krví,“ popsal kritické situace vedoucí ECMO Fakultní nemocnice Ostrava lékař MUDr. Filip Burša, Ph.D. s tím, že léčbu zkomplikoval také zánět žlučníku v podobě septické ataky. Na dny, kdy lékaři bojovali o jeho život, vzpomíná i Petr Paraska. A jak přiznává, samotnému se mu v jednu chvíli chtělo boj o svůj život vzdát. „Když už bylo vše na dobré cestě a vypadalo to, že se postavím na vlastní nohy, přišel zánět žlučníku, kvůli kterému mě museli lékaři opět uspat a operovat. Když jsem se po měsíci probudil, musel jsem zase začít úplně od začátku.

ARIP v Nemocnici Šumperk, kam byl pacient přijat s těžkým zápalom plic, který způsobila pneumokoková infekce. Vzhledem k tomu, že se po 14 dnech zdravotní stav dvaapadesátiletého muže nelepšil, rozhodli šumperští lékaři o nutnosti překladi na vyšší pracoviště, konkrétně do Fakultní nemocnice Ostrava. Na tamní stanici ORIM 3 kliniky anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny (KARIM) byl Petr Paraska hospitalizován neuvěřitelných 135 dní, během kterých byl jeho stav často kritický. Lékařům se díky zkušenostem z ECMO centra nakonec podařilo muže zachránit.

„Opakovaně docházelo k prasknutí plíce. Opakovaně se musel drénovat

To mě zlomilo. Odmítal jsem komunikovat, cvičit, rehabilitovat,“ vzpomíná Petr Paraska, který to zejména díky velké podpoře personálu ostravské fakultní nemocnice nakonec nevzdal. Aby Petrovi vykouzlili úsměv na tváři, podnikli kolegové z Ostravy poměrně odvážný krok a vyvezli ho z nemocničního boxu na lůžku na dvůr nemocnice, aby se po mnoha týdnech mohl podívat na modrou oblohu.

Když se zdravotní stav Petra Parasky začal zlepšovat, požádal lékaře, zda by se mohl vrátit zpět do Nemocnice Šumperk. Z podhůří Jeseníků je to přece jen do Ostravy daleko a stýskalo se mu po rodině. „Manželka za mnou jezdila jednou nebo dvakrát týdně, ale děti

jsem viděl za celou dobu asi dvakrát. Bylo mi smutno a chtěl jsem je vidat častěji,“ vysvětluje dvaapadesátiletý pacient, proč se zatoužil vrátit zpátky do šumperské nemocnice. Právě tam se po několika měsících, strávených na lůžku v Ostravě, postavil na nohy a s pomocí vysokého chodítka se prošel za asistence a velké podpory personálu poprvé po chodbě. Po týdnu stráveném na oddělení ARIP byl pan Paraska díky den ode dne se zlepšujícím stavu přeložen na lůžkovou akutní rehabilitaci. „Je to neuvěřitelný dřič. Má samozřejmě ohromnou motivaci. Po tolika měsících strávených v nemocnicích chce domů. Všichni to chápeme a fandíme mu. Opravdu každý den poctivě cvičí. Co cvičí, doslova dře! Dnes jsme společně zvládli i chůzi po schodech. Když k nám přišel, stěžoval si na ztuhlou krční páteř, neuměl otočit hlavou. A teď? Podívejte se!“ ukazuje nadšeně fyzioterapeutka lůžkové rehabilitace Nemocnice Šumperk Adéla Kašparová během cvičení s panem Paraskou, který už dnes otáčí hlavu bez problémů zprava doleva.

A na co se dvaapadesátiletý táta dvou dětí těšil po takovém čase stráveném v nemocnicích nejvíc? „Na svoji rodinu. Na manželku, na děti i na naše dvě bengálské kočky. Ty mi také hodně chyběly. Na to, že budeme všichni spolu, doma!“ prozrazuje Petr Paraska a dodává, že se také začíná těšit i na návrat k barvám a štětci. „Byla to obrovská rána, která přišla zničehonic. Já jsem přitom workoholik, který je zvyklý neustále pracovat. No a z tohohle pracovního nasazení se doslova ze dne na den ocitnete v nemocnici a bojujete opakovaně o život. Mám samozřejmě v plánu pracovní zpomalit, na druhou stranu se začínám do práce pomalu těšit,“ uzavírá malíř pokojů s tím, že všechny zakázky do konce letošního roku sice zrušil, ale tajně doufá, že se mu nakonec ještě před příchodem nového roku podaří pár pokojů přece jen vymalovat.

(nem)